

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Miroslava Nypla, CSc. a soudců JUDr. Miluše Krejzlíkové a Viktora Kuči v právní věci žalobce [redacted]. L. [redacted] D. [redacted], bytem v [redacted], zast. [redacted]. M. [redacted] K. [redacted], advokátem se sídlem v [redacted], proti žalovanému F. [redacted] U. [redacted], bytem v [redacted], zast. [redacted]. V. [redacted] P. [redacted], advokátem se sídlem v [redacted], o 1,944.324,- Kč a přísl., k odvolání žalovaného do rozsudku Okresního soudu v [redacted], č.j. [redacted] z 13.8.2004, t a k t o :

I. Rozsudek okresního soudu se ve výrocích II, IV a V **p o t v r z u j e .**

Ve výrocích sub I a III zůstává rozsudek okresního soudu **n e d o t č e n .**

II. Žalovaný je povinen zaplatit na náhradě nákladů odvolacího řízení žalobci k rukám

[redacted]. M. [redacted] K. [redacted] 58.370,- Kč do tří dnů.

O d ů v o d n ě n í :

Okresní soud rozhodl o žalobě na zaplacení částky 1,944.324,- Kč tak, že řízení o zaplacení úroků z prodlení ve výši 26 % z částky 1,944.324,- Kč od 1.2.1998 do 3.8.1998 zastavil, neboť žalobce vzal v této části žalobu zpět, zavázal žalovaného k zaplacení 1,761.054,80 Kč s 26% úrokem z prodlení od 5.8.1998 do zaplacení, v převyšující části

žalobu zamítl a rozhodl o nákladech řízení účastníků a státu. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobce má za žalovaným pohledávku z půjčky 1,100.000,- Kč a 10.000,- německých marek, neboť žalovaný neprokázal, že by půjčené finanční prostředky žalobci vrátil. Ode dne splatnosti, tj. od doručení žaloby, má žalobce právo i na úroky z prodlení. Žalovaný sice v průběhu řízení předložil listinu, datovanou dnem 26.6.1997, v níž je uvedeno, že žalobce uznává dluh vůči žalovanému ve výši 1,660.000 Kč a zavazuje se ho zaplatit do 3.1.2001, avšak toto uznávací prohlášení je padělkem; to vyplývá z výsledků provedeného dokazování. Právní domněnka, že údajný dluh žalobce vůči žalovanému v době uznání trval, tak nebyla založena podobně jako nová promlčecí desetiletá lhůta. Prvostupňový soud se z toho důvodu zabýval pohledávkami, jež žalovaný namítl proti žalobě k započtení a dospěl k závěru, že tato námitka je důvodná do výše 183.269,- Kč, a proto v této výši žalobu zamítl. Pokud žalovaný namítl k započtení další pohledávky, nemohly mít na výsledek sporu vliv, neboť byly uplatněny po uplynutí promlčecí doby a žalobce se promlčení dovolal. O nákladech řízení účastníků a státu rozhodl soud prvního stupně podle poměru úspěchu, resp. neúspěchu účastníků ve věci.

Proti výroku, pokud jím bylo žalobě vyhověno, a proti nákladovým výrokům, podal včasné odvolání žalovaný a navrhl, aby odvolací soud žalobu zamítl s nákladovými důsledky v řízeních před soudy obou stupňů. V odůvodnění svého opravného prostředku vytýká nesprávná skutková zjištění, která okresní soud učinil na základě provedených důkazů. Zejména je nesprávný závěr o neexistenci pohledávky žalovaného za žalobcem, kterou odvolatel doložil nejen písemnou listinou, ale i věrohodnými svědeckými výpověďmi. Při odvolacím jednání namítl žalovaný navíc to, že spor měl být posouzen podle ustanovení obchodního zákoníku a že byla nesprávně posouzena splatnost pohledávek, které měl žalovaný za žalobcem.

Žalobce ve svém vyjádření k podanému odvolání považuje hodnocení důkazů prvostupňovým soudem, pokud se vztahuje k prohlášení o uznání závazku žalobce ze dne 26.6.1997, za správné. Naproti tomu jeho úvahy o postoupení pohledávek mezi žalovaným a společností [REDAKCE] a žalovaným a jeho [REDAKCE] D [REDAKCE] U [REDAKCE] správné nejsou podobně jako závěr, že žalobce nemůže proti těmto pohledávkám namítat k započtení svou další pohledávku ve výši 15.000 DM za společností [REDAKCE] ze smlouvy o půjčce. Režim, kterým se právní vztah účastníků řídil, jakož i otázku promlčení údajných pohledávek žalovaného za žalobcem posoudil soud prvního stupně správně; z těchto důvodů navrhl napadený rozsudek žalobce potvrdit a přiznat mu náhradu nákladů odvolacího řízení.

Rozsudek soudu prvního stupně napadl včas podaným odvoláním žalovaný; žalobce sice vznáší vůči některým závěrům okresního soudu výhrady, protože však odvolání nepodal (a navrhl napadený rozsudek potvrdit), projednal odvolací soud věc v mezích, v nichž se přezkoumání napadeného rozhodnutí domáhá žalovaný (§ 212 o.s.ř.). Výroky, jimiž bylo řízení zčásti zastaveno a žaloba částečně zamítnuta, zůstaly přezkumnou činností odvolacího soudu nedotčeny.

Předmětem odvolacího řízení se tak stal rozsudek soudu prvního stupně v té části, pokud jím bylo žalobě vyhověno, a dále ve výrocích o nákladech řízení.

Skutkový stav projednávané věci zjistil okresní soud správně. V řízení provedl potřebné důkazy, pečlivě a podrobně je zhodnotil, vyložil, jakými úvahami se přitom řídil a k jakým skutkovým závěrům dospěl. Uvedl, které jednotlivé skutečnosti byly předmětem jeho dokazování, přiřčenil k nim vždy ty důkazní prostředky, jimiž dokazování určité skutečnosti

prováděl (listiny, výpovědi účastníků a svědků, znalecký posudek) a na základě hodnocení těchto důkazů vyvodil závěr o tom, které skutečnosti má za prokázány a které nikoliv. Odůvodnění jeho rozsudku je přesvědčivé, logické a odpovídá jak pravidlu, obsaženému (pro hodnocení důkazů) v ust. § 132 o.s.ř., tak i požadavku na odůvodnění rozsudku (§ 157 odst. 2 o.s.ř.).

Krajský soud se s hodnocením dokazování, jak je provedl prvostupňový soud, ztotožňuje, a považuje proto jeho skutková zjištění – jak již bylo uvedeno – za správná.

Jedna ze stěžejních výhrad odvolatele proti napadenému rozsudku směřuje proti závěru, že uznávací prohlášení žalobce ze dne 26.6.1997 je padělkem; to je pochopitelné, neboť v něm uvedená částka 1.660.000,- Kč by téměř „pokryla“ žalovanou jistinu. Krajský soud odkazuje v této souvislosti na úvahy, jež vedly okresní soud k závěru, že jde o falsum, a dodává: listina, o kterou jde, by v případě své pravosti významně ovlivnila výsledek sporu. Datována je necelý rok před zahájením řízení, takže je vyloučeno, aby na ni žalovaný do té doby např. zapomněl. Přitom však ji strana žalovaná předložila až při jednání okresního soudu dne 6.12.2001, při němž také vznesla námitku započtení právě té částky, která je v uznávacím prohlášení uvedena. Jestliže do té doby bylo ve věci nařízeno několik jednání, byla předkládána písemná podání a ve věci rozhodoval již okresní i krajský soud (který potvrdil výrok, že nárok žalobce vůči žalovanému ze smlouvy o půjčce ze dne 17.11.1992 je dán), potom je nepochopitelné, že s uznávacím prohlášením přichází žalovaný až s odstupem 3,5 roku od počátku sporu, jestliže – podle jeho tvrzení – bylo uznávací prohlášení v den, který je v něm uveden, žalobcem podepsáno. I odvolací soud je tedy přesvědčen, že dluh, uvedený v prohlášení z 26.6.1997, žalobce neuznal.

Okresní soud posoudil věc správně i po právní stránce. Žalobce nevystupoval při uzavření smlouvy o půjčce ani při dalších jednáních s žalovaným jako podnikatel (jímž ostatně ani nebyl). Proto je správný i ten závěr, že vzájemné vztahy účastníků je třeba posoudit jako vztahy občanskoprávní a že se proto nároky žalovaného vůči žalobci promlčují v tříleté promlčecí době, počítané k okamžiku, kdy se pohledávky účastníků setkaly, tj. k okamžiku splatnosti té pohledávky, která se stala splatnou později. V projednávané věci je tímto okamžikem den 4.8.1998 (v usnesení krajského soudu [redacted] ze dne 25.2.2003 nesprávně uvedeno datum 4.3.1998). Promlčení tak podléhá ty pohledávky, u nichž to podrobně uvádí okresní soud ve svém rozsudku. To platí i o pohledávce za provedení prací na [redacted] ve [redacted].

Odvolací soud shledává tedy rozsudek soudu prvního stupně v napadené části věcně správným a proto ho potvrdil (§ 219 o.s.ř.). Protože je správný výrok, pokud jím bylo žalobě vyhověno a v zamítavé části zůstalo napadené rozhodnutí nedotčeno (a nabylo tak právní moci - § 206 odst. 2 o.s.ř.), jsou správné i výroky o nákladech řízení účastníků a státu, které z poměru úspěchu a neúspěchu obou účastníků v řízení vycházely.

Žalobce měl v odvolacím řízení plný úspěch ve věci a má proto právo na náhradu nákladů odvolacího řízení (§ 142 odst. 1, § 224 odst. 1 o.s.ř.). Požadoval je přiznat ve výši odměny za zastoupení advokátem a v náhradě za promeškaný čas. Odměna za zastoupení činí 57.920,- Kč (§ 3 odst. 1 vyhl.č. 484/2000 Sb.), náhrada hotových výdajů advokáta za dva úkony právní služby 150,- Kč a náhrada za promeškaný čas 300,- Kč (§ 13 odst. 1, 3 a §14 odst. 1, 3 vyhl.č. 177/1996 Sb.). Celkem činí tyto náklady částku 58.370,- Kč. Žalovanému bylo uloženo zaplatit ji k rukám žalobcova zástupce (§ 149 odst. 1 o.s.ř.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku není přípustné dovolání, ledaže dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam. Dovolání se podává do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí u Okresního soudu v Ústí nad Orlicí; rozhodoval by o něm Nejvyšší soud České republiky.

V Hradci Králové dne 26. dubna 2005

Předseda senátu: